

“मीठे बच्चे- मीठा बाबा आउनु भएको छ तिमी बच्चाहरूलाई यस तीतो दुनियाँबाट निकालेर मीठो बनाउन, त्यसैले धेरै-धेरै मीठो बना।”

प्रश्नः- अहिले तिमी बच्चाहरूलाई यस पुरानो दुनियाँदेखि घृणा किन आउँछ?

उत्तरः- किनकि यो दुनियाँ कुम्भीपाक नर्क बनेको छ, यसमा सबै तीता छन्। तीतो पतितलाई भनिन्छ। सबै विषय वैतरणी नदीमा गोता खाइरहन्छन्, त्यसैले तिमीलाई अहिले यस सँग घृणा आउँछ।

प्रश्नः- मनुष्यहरूको एउटै प्रश्नमा दुई भूलहरू छन्, ती कुनचाहिँ प्रश्न र कुनचाहिँ भूलहरू हुन्?

उत्तरः- मनुष्य भन्छन्- मेरो मनलाई शान्ति कसरी होला? यसमा पहिलो भूल हो, मन शान्त कसरी हुन सक्छ? जबसम्म त्यो शरीरबाट अलग हुँदैन र दोस्रो भूल हो, जबकि भन्छन् सबै रूप ईश्वरका हुन्, परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, फेरि शान्ति कसलाई चाहियो र कसले दिने?

ओम् शान्ति। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- शान्तिधामदेखि बाबा आउनु भएको छ र बच्चाहरू सँग सोध्नुहुन्छ- कुन विचारमा बसेका छौ? तिमीलाई थाहा छ- बाबा स्वीट होम, शान्तिधामदेखि आउनु भएको छ- सुखधाममा लैजानको लागि। बाबा भन्नुहुन्छ- अहिले तिमीले आफ्नो मीठो घरलाई नै याद गरिरहेका छौ अथवा अरू केही याद आइरहन्छ? यो दुनियाँ कुनै मीठो छैन, धेरै तीतो छ। तीतो चीज दुःख दिनेवाला हुन्छ। बच्चाहरूले जान्दछन्- अब हामी मीठो घर जानेवाला हौं। हाम्रो बेहदका बाबा धेरै मीठो हुनुहुन्छ। बाँकी अरू जति पनि पिता छन्, यस समय उनीहरू धेरै तीता, पतित, गन्दा छन्। यहाँ त हुनुहुन्छ सबैका बेहदका बाबा। अब कसको मतमा चल्नु पर्छ? बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब आफ्नो शान्तिधामलाई याद गर, आफ्नो सुखधामलाई याद गर। यस दुःखधामलाई बिर्स। यसलाई त धेरै नीच नाम दिइएको छ- कुम्भीपाक नर्क, जसमा विषय वैतरणी नदी बहन्छ। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- यो सारा दुनियाँ नै विषय वैतरणी नदी हो। सबैले यतिबेला दुःख पाइरहेका छन् त्यसैले यसदेखि घृणा हुन्छ। धेरै फोहोरी दुनियाँ छ, यसबाट त वैराग्य आउनु पर्छ। जसरी संन्यासीहरूलाई वैराग्य आउँछ घरबारदेखि। सम्झन्छन् स्त्री नागीन हुन्, घरमा रहनु अर्थात् नर्कमा रहनु, गोता खानु हो। यस्तो सम्झेर छोडेर जान्छन्। हुन त दुवै नर्कका द्वार हुन्। उनीहरूलाई घरमा राम्रो लाग्दैन त्यसैले जंगलमा जान्छन्। तिमीले घरबार छोड्दैनौ, घरमा रहन्छौ। ज्ञानद्वारा बुझ्दछौ। बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- यो विषय वैतरणी नदी हो। सबै भ्रष्टाचारी बनिरहन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई शान्तिधाम लिएर जान्छु। वहाँदेखि तिमीलाई क्षीर सागरमा पठाइदिन्छु। सारा दुनियाँदेखि वैराग्य दिलाउनुहुन्छ किनकि यस दुनियाँमा शान्ति छँदै छैन। सबै मनुष्य मात्रले शान्तिको लागि कति मेहनत गरिरहन्छन्। संन्यासी आदि कोही पनि आउँछन्- भन्छन् मनलाई शान्ति चाहियो अर्थात् मुक्तिधाममा जान चाहन्छौं। प्रश्न नै कस्तो सोध्छन्- मन त शान्त हुनै सक्दैन, जब सम्म आत्मा शरीरदेखि अलग हुँदैन। एक त भन्छन् ईश्वर सर्वव्यापी छन्, हामी सबै ईश्वरका रूप हौं फेरि यो प्रश्न किन? ईश्वरलाई शान्ति किन चाहियो! बाबा सम्झाउनुहुन्छ- शान्ति त तिम्रो गलाको हार हो। तिमीले भन्छौ हामीलाई शान्ति चाहियो। पहिला त बताऊ- हामी को हौं? आत्माले आफ्नो स्वधर्म र निवास स्थानलाई बिर्सिएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी आत्मा शान्त स्वरूप हौ। शान्ति देशका

निवासी हौ। तिमीले आफ्नो प्यारो घर र प्यारो बाबालाई बिर्सिएका छौ। भगवान् हुनुहुन्छ नै एक। भक्त छन् अनेक। भक्त त भक्त हुन् उनीहरूलाई भगवान् कसरी भन्ने? भक्तले त साधना प्रार्थना गर्छन्, भन्छन्— हे भगवान्, तर भगवान्लाई पनि जान्दैनन्, त्यसैले दुःखी बनेका छन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ— यथार्थमा हामी शान्तिधामका रहवासी थियौं फेरि सुखधाममा गयौं फेरि रावण राज्यमा आएका छौं।

तिमी अलराउण्ड पार्ट खेल्नेवाला हौ। पहिला तिमी सत्ययुगमा थियौ। विश्व सुखधाम थियो। अहिले त दुःखधाम छ। तिमी आत्माहरू शान्तिधाममा रहन्छौ। बाबा पनि वहाँ नै रहनुहुन्छ। बाबाको फेरि महिमा छ पतित-पावन, ज्ञानका सागर। पावन बनाउनुहुन्छ, ज्ञानद्वारा। ज्ञानका उहाँ सागर हुनुहुन्छ त्यसैले नै पुकार्छन्। यसबाट सिद्ध हुन्छ यहाँ ज्ञान छैन। जब ज्ञानसागर आउनुहुन्छ, उहाँबाट ज्ञान नदीहरू निस्कन्छन् तब ज्ञान स्नान गरिन्छ। ज्ञानसागर त एकै परमपिता परमात्मालाई भनिन्छ। उहाँ जब आउनुहुन्छ, बच्चाहरू पैदा गर्नुहुन्छ तब उनीहरूलाई ज्ञान मिल्छ र सद्गति हुन्छ। जबदेखि रावण राज्य सुरु हुन्छ, तबदेखि भक्ति सुरु हुन्छ अर्थात् पुजारी बन्छन्। अहिले तिमी फेरि पूज्य बनिरहेका छौ। पवित्रलाई पूज्य र पतितलाई पुजारी भनिन्छ। संन्यासीहरूलाई फूल चढाउँछन्, शिर निहुराउँछन्। सम्झन्छन्— उनीहरू पावन छन् हामी पतित छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— यस दुनियाँमा पावन कोही हुन सक्दैन। यो त विषय वैतरणी नदी हो। क्षीर सागर विष्णुपुरीलाई भनिन्छ, जहाँ तिमीले राज्य गर्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झ र प्यारो घरलाई याद गर। कर्म त गर्नु पर्छ। पुरुषहरूले कामकाज, माताहरूले घर सम्हाल्नु पर्छ। तिमीले बिर्सन्छौ। त्यसैले अमृतबेलाको समय धेरै राम्रो हुन्छ। त्यतिबेला याद गर, सबैभन्दा राम्रो समय हो अमृतबेलाको। त्यस समय दुवै फ्री हुन्छन्। त्यसो त बेलुका पनि समय मिल्छ। तर त्यस समयमा कोही थाकेको छ भने ठीक छ आराम गर। सबै उठेर याद गर। हामी आत्माहरूलाई बाबा आउनु भएको छ लिएर जान। अब ८४ जन्मको पार्ट पूरा भयो। यस्तो चिन्तन गर्नु पर्छ। तिम्रो सबैभन्दा राम्रो कमाईको समय सबै हुन्छ। अहिलेको कमाई नै सत्ययुगमा काम आउँछ। अहिले तिमीले बाबाबाट वर्सा पाउँछौ। वहाँ धनको कुनै समस्या हुँदैन, कुनै चिन्ता हुँदैन। बाबाले तिम्रो यति झोली भरिदिनुहुन्छ, जुन फेरि कमाईको लागि चिन्ता रहँदैन। यहाँ मनुष्यहरूलाई कमाईको कति चिन्ता हुन्छ। बाबाले २१ जन्मको लागि चिन्ताबाट छुटाइदिनुहुन्छ। त्यसैले सबै-सबै उठेर आफू सँग यस्ता-यस्ता कुरा गर। हामी आत्माहरू परमधामका निवासी हौं, बाबाका बच्चा हौं। सबैभन्दा पहिला हामी स्वर्गमा आउँछौं। बाबाबाट वर्सा लिन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— ५ हजार वर्ष पहिला तिमी कति मालामाल थियौ, विश्व स्वर्ग थियो। अब त नर्क दुःखधाम छ। एक बाबा नै सर्वका सद्गति दाता भन्नुहुन्छ। एक आपसमा याद दिलाउनु पर्छ। सत्ययुगमा केवल यही खण्ड थियो, त्यसलाई स्वर्ग जीवनमुक्त भनिन्छ। नर्कलाई जीवनबन्ध भनिन्छ। पहिला सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राज्य थियो फेरि वैश्य, शूद्रवंशी राज्य भयो। आसुरी बुद्धि भएको कारणले मनुष्यले एक अर्कालाई दुःख दिन्छन्। हरेक लौकिक पिता पनि बच्चाहरूको सेवक बन्छन्। विकारमा गएर बच्चा पैदा गर्छन्, उनीहरूलाई सम्हाल गर्छन्, फेरि उनीहरूलाई नर्कमा धकेलिदिन्छन्। जब उनीहरू विषय वैतरणी नदीमा गोता खान थाल्छन् यस्तोमा पिता खुशी हुन्छन्। त्यसैले भोला भए नि। यहाँ पारलौकिक पिता पनि भोला हुनुहुन्छ, बच्चाहरूको सेवक हुनुहुन्छ। ती लौकिक पिताले बच्चाहरूलाई नर्कमा पुर्‍याउँछन्, यहाँ

त शान्तिधाम, स्वर्गमा लैजानुहुन्छ। मेहनत त गर्नुहुन्छ नि। कति भोला हुनुहुन्छ। आफ्नो परमधाम छोडेर आउनु भएको छ। देख्नु हुन्छ— आत्माहरूको कति दुर्गति भएको छ। मलाई गाली नै दिइरहन्छन्, मलाई चिनेका छैनन्। मेरो रथलाई पनि गाली दिएर कति झूटो कलंक लगाएका छन्। तिमीहरूलाई पनि कलंक लगाउँछन्। श्रीकृष्णमाथि पनि कलंक लगाउँछन्। तर कृष्ण जब गोरा हुन्छन्, तब कुनै कलंक लाग्न सक्दैन, जब काला बन्छन् तब कलंक लाग्छ। जो गोरा थिए उनी नै काला बनेका हुन् त्यसैले कलंक लाग्छ। गोरो हुँदा त कलंक लाग्न सक्दैन। आत्मा पवित्रबाट जब अपवित्र बन्छन् तब गाली खान्छन्। यो ड्रामा बनेको छ। मनुष्य बिचराले केही बुझ्न सक्दैनन्। धेरै अलमलमा पर्छन्, भन्छन्— थाहा छैन, यो कुन प्रकारको ज्ञान हो। शास्त्रहरूमा त यो छैन। यो बिसिँएका छन्— शिवशक्ति माताहरूका सेनाले के गरेका थिए। जगत् अम्बालाई शिव शक्ति भन्छन् नि। उनका मन्दिर पनि बनेका छन्। देलवाडा मन्दिर पनि छ। दिल लिनेवाला त एक शिव बाबा नै हुनुहुन्छ नि। ब्रह्मा पनि छन् फेरि जगत् अम्बा र तिमी कुमारीहरू पनि छौ। महारथी पनि छन्। हुबहु तिमी यथार्थमा छौ। त्यो तिम्रो जड यादगार कायम छ। यो जड यादगार खतम हुन्छ फेरि तिमी सत्ययुगमा हुन्छौ। वहाँ यी यादगार आदि हुँदैनन्। ५ हजार वर्ष पहिला पनि यसरी बसेका थियौ, यादगार बनेको थियो। फेरि सत्ययुग त्रेतामा राज्य गन्थौ। फेरि भक्तिमार्गमा पूजाको लागि यी यादगार बन्छन्। ब्रह्मा, विष्णु शंकरलाई पनि तिमीले जानिसक्यौ। विष्णु सो ब्रह्मा, ब्रह्मा सो विष्णु— ८४ जन्म लाग्छ।

अहिले फेरि तिमीले पुरुषार्थ गछौं, अनुसरण मम्मा बाबालाई गर्नु पर्छ। जति पुरुषार्थ गछौं, त्यति गोरो बन्छौ। पतितबाट पावन बन्ने पुरुषार्थ कति सहज बाबाले सिकाउनुहुन्छ। बाबालाई र प्यारो घरलाई याद गर्दै रह्यौ भने तिमी स्वर्गको मालिक बन्छौ। यो बानी बसाल्नु छ, सबै उठेर याद गर्ने। फेरि जब पक्का हुन्छौ तब हिँड्दा-डुल्दा याद रहन्छ। हामीले त प्यारो घर र प्यारो राजधानीलाई याद गर्नु छ। पहिला हामी सतोप्रधान बन्छौं, फेरि सतो रजो तमोमा आउँछौं, यसमा कुनै संशय उठ्न सक्दैन। अलमलिने कुरै छैन। पवित्र रहनु नै छ। देवताहरूको भोजन पनि कति पवित्र हुन्छ। त्यसैले हामी पनि धेरै परहेजमा रहनु पर्छ। यसमा सोध्ने कुरा पनि रहँदैन। बुद्धिले जान्दछ— एक त विकार सबै भन्दा खराब हो। दोस्रो— मदिरा, मासु खानु छैन। बाँकी लसुन प्याज आदिको र पतितको भोजनको समस्या हुन्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— पवित्र भोजन त अन्त कतै मिल्दैन। बाबाको यादमा रहनु पर्छ। जति तिमी यादमा रहन्छौ, त्यति पावन बन्छौ। बुद्धिले बुझ्नु पर्ने हुन्छ। हामीले आफूलाई कुन युक्तिले बचाइराख्ने। बुद्धिले काम लिनु छ। गृहस्थ व्यवहारमा पनि रहनु छ, त्यसैले लौकिक सँग पनि सम्बन्ध राख्नु पर्छ। उनीहरूको पनि कल्याण गर्नु छ। उनीहरूलाई पनि यो कुरा सुनाउनु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— पवित्र बन, नत्र सजाय धेरै खान्छौ र पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। माला सम्मान सहित पास हुनेहरूको बनेको छ। अहिले सबैको विनाशको समय हो, सबैको पापको हिसाब-किताब चुक्ता गर्ने समय हो, सबैको पापहरूको हिसाब-किताब चुक्ता हुनु छ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ— यादद्वारा नै विकर्म विनाश हुन्छ, यसैमा मेहनत छ। ज्ञान त धेरै सहज छ। सारा ड्रामा र वृक्ष बुद्धिमा आउँछ। बाँकी मीठो बाबा, मीठो राजधानी र मीठो घरलाई याद गर्नु छ। अब नाटक पूरा हुन्छ, घर जानु छ। पुरानो शरीर छोडेर सबै फर्केर जानु छ। यो पक्का गर्नु छ। यसरी याद गर्दा-गर्दै शरीर

छुट्छ र तिमी आत्माहरू जान्छौ। धेरै सहज छ। अहिले तिमीले सम्मुख सुन्छौ र बच्चाहरूले टेपद्वारा सुन्छन्। एक दिन टेलिभिजनमा पनि यो ज्ञान सुन्छन् अथवा देख्छन् अवश्य। सबैथोक हुनेछ। पछि आउनेलाई त अझ सहज हुन्छ। हिम्मत बच्चे मदते बाबा। यो पनि प्रबन्ध हुनेछ। सेवा गर्नेहरू पनि राम्रा हुनेछन्। बच्चाहरूको उन्नतिको लागि यो पनि सबै प्रबन्ध राम्रो सँग हुनेछ। एक बाबालाई नै याद गर्नु छ। मुसलमानहरूले पनि सबैरै-सबैरै उठेर चक्कर लगाउँछन्, सबैलाई जगाउँछन्। भन्छन्, उठेर अल्लाहलाई याद गर, यो समय सुत्नको लागि होइन। वास्तवमा यो अहिलेको कुरा हो। अल्लाहलाई याद गर किनकि तिमीलाई स्वर्गको बादशाही मिल्छ। स्वर्गलाई फूलहरूको बगैँचा भनिन्छ। उनीहरूले त त्यसै गाउँछन्। तिमीले त यथार्थमा बाबालाई याद गरेर देवता बनिरहेका छौ। यो बिहानै उठ्ने अभ्यास राम्रो हो। बिहानको वायुमण्डल धेरै राम्रो हुन्छ। १२ बजे पछि बिहान सुरु हुन्छ। प्रभातको समय २-३ बजेलाई भनिन्छ। बिहानै उठेर शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर्नु पर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरु प्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बाबाको यादमा रहेर पवित्र, शुद्ध भोजन खाऊ। अशुद्धि सँग धेरै-धेरै परहेज राख्नु पर्छ। मम्मा बाबालाई अनुसरण गरेर पवित्र बन्ने पुरुषार्थ गर।
- २) सबैरै-सबैरै उठेर मीठो बाबालाई र मीठो राजधानीलाई याद गर। यस अन्तिम समयमा बाबाको यादद्वारा नै सबै हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ।

वरदान:- कम्बाइन्ड स्वरूपको स्मृतिद्वारा कम्बाइन्ड सेवा गर्ने सफलता मूर्त भव

जसरी शरीर र आत्मा कम्बाइन्ड छ, भविष्य विष्णु स्वरूप कम्बाइन्ड छ, त्यसैगरी बाबा र हामी आत्मा कम्बाइन्ड छौं। यस स्वरूपको स्मृतिमा रहेर स्व सेवा र सर्व आत्माहरूको सेवा साथ-साथै गन्यौ भने सफलतामूर्त बन्छौ। यस्तो कहिल्यै नभन- सेवामा धेरै व्यस्त थिएँ त्यसैले स्वको स्थितिको चार्ट सुस्त भयो। यसरी नजाऊ सेवा गर्न, फेरि फर्केर भन्न नपरोस् माया आयो, मुड अफ भयो, डिस्टर्ब भएँ। सेवामा वृद्धिको साधन नै हो स्व र सर्वको सेवा कम्बाइन्ड होस्।

स्लोगन:- हदको इच्छाहरूको अविद्या हुनु नै महान् सम्पत्तिवान बन्नु हो।